

SERÜVEN PEŞİNDE

ATEŞ KENT'TEN KAÇIŞ

TUNCEL ALTINKÖPRÜ

TUNCEL ALTINKÖPRÜ

Yazar, 1946 yılında İstanbul'da doğdu. Beyazıt Beşinci İlkokulu, İtalyan Ortaokulu ve Pertevniyal Lisesi'ni bitirdi. Ardından, girdiği İstanbul Üniversitesi Psikoloji Bölümü'nden mezun oldu. İstanbul Üniversitesi'nden Umumî Psikoloji (tezli), Tecrübî Psikoloji, Felsefe ve Çapa Tıp Fakültesi'nden de Psikiyatri sertifikalarını aldı.

1971 yılında "Altinköprü Yayınevi"ni kurarak, kendi eserlerini bu yayınevi bünyesinde yayımlamaya başladı. Bugün çeşitli konularda yayımlanmış yetmiş aşkın telif eseri bulunmaktadır. Kimi dergilerde yayınlanan makalelerinin yanı sıra psikoloji, çocuk eğitimi ve çocuk edebiyatı alanında çok sayıda çalışması vardır.

Kurucu ortaklarından olduğu "İlgi Yayıncılık" ve "Güçlü Yayıncılık" bünyesinde de Türk yayın hayatına hizmet eden yazar, yirmi yıl "Ders Kitapları Anonim Şirketi"nin tasarım ve yayım müdürlüğünü sürdürdükten sonra emekli olmuştur. Yaşamını hâlen Yalova'da sürdürmekte olan yazarın psikoloji, eğitim ve çocuk edebiyatı alanlarındaki eserleri Hayat Yayın Grubu tarafından yayımlanmaktadır.

Hayat Yayınları

- Çocuk Psikolojisi
- Genç Kız Psikolojisi
- Genç Erkek Psikolojisi
- Şahsiyet ve Karakter Analizi
- Beden ve Yüz Yapısıyla Karakter Analizi
- El Yazısıyla Karakter Analizi
- Psikolojik Testler ile Karakter Analizi

Genç Hayat

Serüven Peşinde Dizisi

- Batık Kent'e Yolculuk
- Ateş Kent'ten Kaçış
- Bizans'ın Gizli Hazinesi
- Uzayın Tutsakları
- Hayalet Gemi
- Kızıl Ejder
- Yedi Belâ Çetesi
- Korkunç Tuzak
- Efsaneler Gezegeni
- Katil Kim?
- İstanbul'da Tehlike
- Pirî Reis'in Hazinesi
- Kayıp Prens
- Büyük Soygun
- Çin Seddi'nin Ötesinde
- Oyun İçinde Oyun
- Altın Maske
- Korku Sirkisi
- Uzaydaki Düşman
- Deniz Kurdu
- Kâhin
- Tehlikeler Gezegeni
- Kâbus Şatosu
- Günlükteki Sır

Macera Geçidi Dizisi

- Kanıt Peşinde
- Ajan X
- Batıdaki Hazine
- Yeni Dünyalarda
- Sultanın Altınları
- Tehlike Çemberi
- Gol Kralı Kaçırıldı
- Lanetli Miras
- Ölümcül Takip
- Altın Kent'in İzinde
- Uzaylılar Dünya'da
- Yaşamak İçin
- Büyük Yarış
- Tehlikeli Oyun
- Ölümünden Kaçış
- Robotlar Cehennemi
- Hazinesinin Peşinde
- Kod Adın Bukalemun
- Çalınan Tablo
- Tanık Tehlikede
- Müze Sokağı Cinayeti
- Kıyamet Yıldızı

Korku Tüneli Dizisi

- Yarasalar Vadisi
- Canavarlar Adası
- Korkunç Palyaçolar
- Tehlikeler Evi
- Yasak Gezegen
- Cesaret Sınavı

Gol Kralı Sensin Dizisi

- Yıldızın Doğuyor
- Yıldızın Parlıyor
- Milli Takımdasın
- Avrupa'nın Yıldızısın
- Bir Dünya Yıldızısın
- Teknik Direktörsün

Çilek Kitaplar

- Hayvanlar Dünyasından Masallar
- Masal Bulutu
- Kral Aslan Kara Korsan'a Karşı
- Kral Aslan Büyük Tufan
- Çevreciler İş Başında (10 Kitap)
- Kral Aslan Masallar Dünyasında

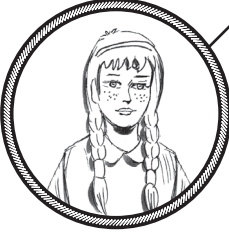
DİZİNİN KAHRAMANLARI

UFUK

Ailenin en küçüğü olduğu için herkes onu Ufaklık diye çağırır. On üç yaşında, üstün atletik özelliklere sahip, serüven düşkünü bir gençtir. Bilim ve tekniğe delicesine tutkundur. Zekâ oyunlarında ve her türlü doğa sporunda son derece yeteneklidir. En büyük ilgisi, kimsenin üstesinden gelemediği gizleri çözmektir.

GİZEM

On iki yaşında, konuşkan ve cana yakın bir kızdır. Almanya'da büyümüştür. Hiç görmediği annesini bulmak için Türkiye'ye gelince, yolları Ufaklık'la kesişmiştir. Bir erkek çocuk kadar cesur ve ataktır. Tehlikeli serüvenlere atılmaya bayılır, ama işler kötüye gittiğinde karşısındakini suçlamaktan da geri kalmaz.

GEVEZE

Ufaklık'ın can yoldaşı, konuşkan mı konuşkan, Makao türü, çok renkli bir Amazon papağanıdır. Yetişkinler inanmasa da o her söyleneni anlar.

DİZİNİN KAHRAMANLARI

DENİZ KURDU

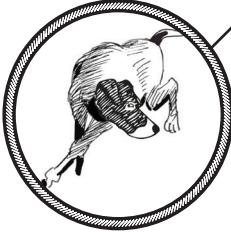
Ufaklık'ın babası tarafından geliştirilmiş, klâsik yat görünümünde bir teknoloji harikasıdır. Hızlandığında, gövdesindeki kızaklar üzerinde yükselerek saatte yüz elli kilometrelik bir hıza erişebilir. Hatta bir helikoptere dönüşerek uçabilir. Mini bir denizaltıya ve sayılamayacak kadar çok teknolojik özelliğe sahiptir. Bunlardan biri de, gerektiğinde bir bilgisayar robotu olan DÂHÎ tarafından yönetilebilmesidir.

ÇİTA

Gizem tarafından daha bebekken alınıp büyütülmüş, Makak türü, küçük ve ürkek bir maymundur. Ama dostları söz konusu olduğunda bir goril kadar cesur ve saldırgan olmasını da bilir.

MİNİK

Ufaklık tarafından bir denizci olarak eğitilmiş, aslan kadar yürekli, terrier türü küçük, beyaz bir köpektir.

Ođluma,
Bu diziyi ilgi ve heyecanla izleyerek
beni yreklendirdiđi için...

BÜYÜK DEPREM

Vakit sabaha karşıydı. Gün daha ağarmamıştı. Yalnızca ayın ve yıldızların o büyülü ışığı vardı. Bütün aile şaşkındı. Herkes yatak giysileriyle apar topar ön bahçede toplanmıştı. Bir tek Ufaklık aralarında yoktu. Annesi gözyaşları içinde çığlık çığılğa bağırıp duruyordu.

- Fakat Ufaklık nerede? Hiçbiriniz onu görmediniz mi yani? Nereye kaybolur bu çocuk böyle bir anda?

Babası her zamanki soğukkanlılığıyla onu yatıştırmaya çalışıyordu.

- Telâşlanma hanım! Sakin ol biraz. Sen de gördün işte, odasında yoktu. Geveze'nin kafesi de boştu. Papağının almaya bile zaman bulduğuna göre demek ki korkulacak bir durum yok. Belki biraz heyecanlandı. Deprem sırasında uyması gereken kuralları anımsayamadı. Sarsıntı başlayınca yatağının yanına çökeceği yerde, dosdoğru Geveze'ye koştu. Onu kapmasıyla kendini dışarıya atması bir oldu. Büyük bir olasılıkla da, en sık kullandığı çıkışı seçti. Yani ön kapıdan çıkıp buraya geleceği yerde, arka kapıdan çıkıp kumsala indi. Ben şimdi gider; kıyıya, çardağa, kayıkhaneye bakarım. Her neredeyse onu bulup getiririm. Yalnız siz

buradan hiçbir yere ayrılmayın. Sonra bir de sizi aramayım. İyisi mi, siz doğruca arabaya girin. Radyoyu açıp haberleri dinleyin. Neler olup bitmiş, bir öğreniverin. Sonra gelince bana da anlatırsınız.

Bütün bu konuşmalar, Ufaklık ön bahçeye girdiği sırada yapıyordu. Doğal olarak söylenenlerin hemen hemen tamamını o da duydu. Ailesi kurtulmuştu. Hepsi sağ ve birlikteydi. Tanrım, bu ne büyük bir sevinçti! Papağanı Geveze omzunda, köpeği Minik yanında olduğu hâlde onlara doğru koşmaya başladı. Bir yandan koşuyor, bir yandan da bağıyordu.

- Anne! Baba! Ağabey! Sizi yeniden görmek ne güzel!

Birkaç saniye sonra kendisine açılan kucaklara atılmış, bu sevgi yumağının içine gömülüp kaybolmuştu. Onların ağızlarından da aynı sözler dökülüyordu.

- Seni görmek de Ufaklık! Seni görmek de çok güzel!

Minik, sevinçle havlayarak çevrelerinde sıçrayıp duruyordu. Geveze ise başlarının üzerinde "Ufaklık! Ufaklık!" diye bağıra bağıra dönüyor, sevgili sahibine ulaşmaya çalışıyordu. Bu kenetlenmiş topluluk bir ara dalgalandı. Kıymet hanım şöyle bir dikilerek kollarının arasındaki Ufaklık'ı omuzlarından kavrayıp kendinden biraz uzaklaştırdı.

- Fakat söylesene Allah aşkına! Sen, bu kadar zamandır neredeydin? Hangi kuytu deliğe girip gizlendin? Neden deprem denemelerinde yaptığımız gibi hemen ön bahçeye gelmedin? Sonra... Sonra neden böyle su içindesin?

Ufaklık, yanlış bir şey yapmadığına inananların güveniyle gülümsedi. Ardından da herkesin merakla kendisini dinlemesinin tadını çikara çikara anlatmaya koyuldu.

- Hiçbir deliğe gizlenmedim anne! Yalnızca, yapmam gerekenleri yapmaya çalışıyordum. Uyandığımda deprem

folan yoktu. Minik dışarıdan havlayıp duruyordu. Geveze' de aşığıdan, "Ufaklık, gel kurtar beni buradan!" diye çığılık çığığığa bağırıyordu. Bu ikisinin, o anda depremi hissettikleri için bağırıp durduklarını nereden bilebilirdim!

Hemen yataktan fırladım tabii. Önce aşığıya koşup Geveze'nin yanına gittim. Zavallı; bir o tele, bir bu tele sıçrayıp duruyordu. Kafesi açıp onu dışarı aldım. İşte tam bu sırada yer ayağımin altında sarsılmaya, duvarlar savrulmaya başlamaz mı? "Deprem! Deprem oluyor!" diye bağırdığıımı anımsıyorum. Birden ışıklar kesiliverdi ve arka kapının üzerindeki ışıldak devreye girdi. Geveze, korkudan sus pus olmuştu. Minik'se dışarıda havlayıp duruyordu. Hemen onun yanına gitmeliydim. Zaten görebildiğim tek yer, ışıldaklı arka kapıydı ve onunla aramda yalnızca 5-6 adım vardı.

Ben de hemen bu kapıya doğru atıldım. Onu açtım ve dışarıya çıktım. Minik, kulübesindeydi. Bir yandan havlıyor, bir yandan da kayışını çekiştirip bağılı olduğu yerden kurtulmaya çalışıyordu. Deprem hâlâ sürüyordu. Yanına gidip onu çözdüm. Fakat evin çok yakınındaydık. Yıkılma olasılığına karşın oradan hemen uzaklaşmalıydık. Hep birlikte bahçe merdivenlerinden inip kumsala doğru kaçtık.

Bir de baktım ki, gökyüzü kum gibi yıldız kaynıyor. Yıldızlar ve ay sanki denize düşmüş, suyun içinde parılıyor. Her yer ışıllı... Kıyı sakin... Bir kum tanesi bile yerinden oynamıyor. Ama açıklarda, tepeleri beyaz köpüklü koskoca dalgalar ipini koparmış birer boğa gibi dosdoğru üzerimize üzerimize geliyor. Hemen gerisin geri kaçtık. Yeniden bahçeyi kumsaldan ayıran duvarın üzerine çıktık. Dalga nasıl olsa bu yüksek duvarı aşamaz, bize ulaşamazdı. Ama birden gözlerim kayıkhaneye takıldı. Deniz Kurdu'nun bulunduğu kayıkhaneye... O kumsaldaydı ve dalgalara karşı korunmasızdı. Herhâlde sevgili tekmemizi orada parçalanmaya bırakamazdım.

Geveze omzumda, Minik hemen ardımda kayıkhaneye doğru koşmaya başladık. Kapıyı açıp içeriye daldık. Deniz Kurdu'na çıkan merdivenleri ikişer, üçer tırmandık. Fakat dalga da en az bizim kadar hızlıydı. Daha biz güverteye adım atmadan kayıkhaneye vardı. Duvarlarını birer kartonmuşçasına kırıp parçaladı. Bizi, tam merdivenlerin tepesindeyken yakaladı. Yine de küpeşteyi aşırıp kaptan köşkünün sığınmayı başardık. Daha kapıyı henüz kapamıştık ki, Deniz Kurdu'nu taşıyan kızağın tahtaları yerinden sökülüp dağıldı. Tekne; dalgayla birlikte gidip gelmeye, sağa sola sürüklenmeye başladı.

Birden, çok daha büyük bir dalganın üzerimize doğru geldiğinin farkına vardım. Hemen kaptan koltuğuna oturup sistemleri çalıştırdım. Tekneye yol verip onu açığa aldım. Böylece Deniz Kurdu'nun kıyıya vura parçalanmasını önlemeye çalıştım. Fakat dalgalar bir türlü durmak bilmiyor, birbiri ardı sıra geliyordu. Her dalgayla birlikte kaçınılmaz olarak kıyıya sürükleniyorduk. Ama sonra yine açılıp yeni bir dalganın gelmesini bekliyorduk. Böyle epeyce gidip geldik. Sonunda deniz sakinleşti. Biz de güven içinde koya girdik ve tekneyi demirledik. İşte o zaman sandalı suya indirip karaya çıktık. Tabii bu arada biraz ıslandım. Sizin ön bahçede olacağınızı biliyordum. Koşa koşa gelip sizi bulduk. İşte birlikteyiz.

Hepsinin şaşkınlıktan dili tutulmuştu. Kimse ağzını açıp tek bir söz bile söyleyemiyordu. Sadece, neler olup bittiğini görebilmek için herkes birlikte, sessizce arka bahçeye doğru yürüyordu. Kumsala vardıklarında birden durdular. Sanki bütün ufuk tutuşmuş, yanıyordu. Yıldızlar kaybolmuştu. Gökyüzü kızıl bir aydınlıkla parlıyordu. Deniz sakindi, durulmuştu. Deniz Kurdu, koyda nazlı nazlı salınıp duruyordu. Kumsalı, arka bahçeden ayıran duvar yıkılmıştı. Kayıkhanenin yerinde yeller esiyordu. Bunlar da olmasa, bütün o anlatılanlara inanmak gerçekten çok zordu. Neden sonra ağabeyi bu derin sessizliği bozdu.

- İnanılmaz bir şey bu! Bütün şu anlattıkların, biz evden çıkıp ön bahçede beklediğimiz o süre içinde mi oldu? Sen tek başına becerdin bütün bunların hepsini ve biz hiçbir şeyin farkına bile varamadık, öyle mi? Aşk olsun sana vallahi!

Annesi, Ufaklık'a sarılmış sessiz sessiz ağlıyor, olduğu yerde iki yana sallanarak aynı sözleri bir nakarat gibi tekrarlayıp duruyordu.

- Benim küçük oğlum büyümüş. Yetişkin bir adam olmuş. Canlarımıza, mallarımıza sahip çıkmış...

Babası elini uzatmış, bir yandan oğlunun saçlarını okşuyor, bir yandan da mahçup bir tavırla şöyle diyordu.

- Sağol oğlum! İki can kurtarmakla kalmadın, hem bir baba yadigarını hem de bu kadar yıllık emek ve çabalarımı kurtardın. Kayıkhaneyi onarıp Deniz Kurdu'nu yeniden kızığa alana kadar onu kullanabilirsin. Ama dikkatli olmak koşuluyla...

- Gerçekten mi baba? Yanlış duymadım, değil mi? Gerçekten onu kullanabilir miyim?

- Elbette oğlum! Elbette... Bir gemiyi fırtınanın içinden çıkarıp kurtaran kaptan, onu kullanmayı da hak etmiştir bençe. Ama şimdi hepimiz gidip arabaya girelim. Hava serinledi. Üzerimiz de ince... Üşütüp hasta olacağız bu gidişle. Üstelik, şu yaşadığımız depremle ilgili hiçbir şey bilmiyoruz. Bir an önce radyoyu açalım da neler olup bitiyor bir öğrenelim.

Gerçekten hepsi üşümüşlerdi. Olayların heyecanı geçince vücut ısıları düşmüş, titremeye başlamışlardı. Mevsim yaz da olsa, geceler ayazdı. Bir anda arabaya doluşuverdiler. Aydın bey hemen radyoyu açtı ve her zaman dinlediği haber kanalının tuşuna bastı. "Sayın dinleyiciler!" diyordu haber spikeri. "Marmara Bölgesi'nde hissedilen ve halkı sokağa döken deprem hakkında bilgi almak üzere şimdi Kandilli

Rasathanesine bağlanıyoruz. Evet efendim! Bize bu sabaha karşı yaşadığımız depreme ilişkin neler söyleyeceksiniz?”

- Efendim! Öncelikle bütün bölge halkımıza geçmiş olsun diyorum. Çünkü, sabaha karşı saat 4.27’de yaşamış olduğumuz Richter ölçeğine göre 8.2 şiddetindeki bu deprem, bugüne kadar bölgemizde yaşanan, ölçülebilir en yüksek yer sarsıntısı olma özelliğini taşıyor. Biliyorsunuz, 17 Ağustos 1999’da yaşadığımız Yalova Depremi 7.6 şiddetindeydi ve büyük bir yıkıma neden olmuştu. Bu depremin merkez üssü de Marmara Denizi’nde ve Bandırma ilçesinin üç kilometre açığında... Deprem özellikle Güney Marmara kıyılarımızdaki yerleşim merkezlerinde daha büyük bir şiddetle hissedildi. Zaten ilk edindiğimiz bilgiler de, depremin Bandırma sahillerinde bazı çökmelere ve kıyı değişikliklerine neden olduğu yolundadır. Bu depremi, giderek azalan şiddette artçı depremlerin izlemesini bekliyoruz. Ayrıca depremin, yakınındaki fay hatlarını tetikleyerek yeni bazı depremlere yol açma olasılığı da bulunmaktadır. Bütün bu nedenlerle bölge halkının, hasarlı ve çökme tehlikesi bulunan yapılardan uzak durmasını önemle anımsatırım.

Ufaklık dayanamayıp sordu:

- Baba! Bizim evin de çökme olasılığı var mı?

- Hayır Ufaklık! Evimiz sağlam zeminde, deprem yönetmeliğine göre yapılmış, iki katlı bir yapı... Aslında şu anda bile güvenle oturabiliriz. Ama her türlü olasılığı göz önüne almalıyız. Hem bunu iyi bir deprem uygulama olanağı olarak da düşünebiliriz. Bakın artık hava aydınlandı. Bahçedeki deprem sandığını açıp deprem çadırımızı çıkaralım. Çardağın hemen yanına, kuralım. Birkaç gün kamp hayatı yaşamaya ne dersiniz? Güzel olmaz mı?

Kıymet hanım, eşinin bu önerisini heyecanla desteklemişti. “Tıpkı yeni evliyen çıktığımız geziler gibi...” diyordu.

“Doğayla başbaşa... Televizyonsuz, bilgisayarsız bir dünya... Uygarlığın yanı başında, ama onsuz...”

Ağabeyi, “Benim için fark etmez.” diyordu. “annemin yemekleri sofrada olduktan sonra...”

Oysa bu öneri, Ufaklık'ı hiç mutlu etmemişti. Televizyonu, bilgisayarı ve diskçaları olmadan yaşayamazdı o. Hem karşı çıktı.

- Fakat bu ne baba? Bana verdiğiniz bir ceza mı? Hem de yaz tatilindeyken... Ne yaptım da bunu hak ettim, söyler misiniz? Çadırda televizyonsuz, bilgisayarsız nasıl vakit geçiririm ben, hiç bilemiyorum. Konu güvenlik sorunuysa, izin verin Deniz Kurdu'nda kalayım. Deprem de olsa hiç etkilenmem nasıl olsa. Sizden bile daha güvende olurum orada. Üstelik bütün istediklerim var Deniz Kurdu'nda. Haydi ne olur izin verin! Ne olur...

Aydın bey fazla düşünmeye gerek duymadı. Çocuk hakkı sayılmazdı. Onu, ilgi duyduğu bütün etkinliklerden böyle yoksun bırakamazdı. Eh! Onun da oynamaya, eğlenmeye hakkı vardı. Kaldı ki Deniz Kurdu şurada, burunlarının ucundaydı. Seslendiler mi duyardı. Yemek içmek de sorun olmazdı. Yemeklerini yine birlikte yiyebilirlerdi. Hem onun Deniz Kurdu'nu kullanmasına izin vermemiş miydi? Bunu ona borçluydu. Böylece çocuk, hem eğlenmiş olurdu hem de güvenli bir ortamda bulunurdu.

- Tamam Ufaklık! Madem istiyorsun, dediğin gibi olsun. Fakat önce bize çadırı kurmada yardım etmelisin. Sonra hep birlikte bir kahvaltı yaparız, öyle gidersin.

Deprem sandığı açıldı. Gerekli araç gereçler ve eşyalar el birliğiyle çardağın yanına taşındı. Çadırın kurulması ve eşyaların yerleştirilmesi de fazla zamanlarını almadı. Bir saat içinde çay demlenmiş, kahvaltı sofrası hazırlanmıştı. Radyo hep açıktı. Bir yandan kahvaltılarını yapıyor, bir yandan da

haberleri dinliyorlardı. Sürekli olarak çeşitli illerden deprem raporları geliyordu. Bu şiddette bir deprem, doğrusu ucuz atlatılmıştı. Hem hasar hem de can kaybı çok azdı. Bunda, 1999 depreminden sonra alınan önlemlerin ve deprem yönetmeliğine göre yapılan yeni binaların çok büyük bir payı vardı. Anlaşılan Türk halkı bu sınavı başarıyla atlatmıştı.

O gün pazardı. Babası, bütün gününü yeni yapılacak ka-
yıkhanenin tasarımına ayıracaktı. Geleceğin gereksinimle-
rini de karşılayabilecek tüm teknik ayrıntıları bu yapıda bu-
luşturmalıydı. Ağabeyi, henüz başladığı romanını okumak
üzere sofradan kalkar kalkmaz hamağa yerleşmişti. Anne-
si, yiyecek dolu bir sepeti eline tutuştururken, "İşte Ufak-
lık!" demişti. "En sevdiğin sandöviçler, meyveler ve meyve
suları... Bir paket çikolata da cabası... Deniz Kurdu'nda iyi
vakit geçirmeni diliyorum."

Ufaklık, teşekkür edip sepeti almış, geceki dalgaların yer
yer yıkıp dağıttığı taş duvarların arasından geçip kumsala
varmıştı. Kafası karmakarışıklı. Düş nerede bitiyordu, ger-
çek nerede başlıyordu? Bu ikisinin arasındaki çizgiyi bir tür-
lü seçemiyordu. Dalgın adımlarla sandala doğru yürürken
düşünüyor, düşünüyor, düşünüyordu.

İhtiyar Tor haklı çıkmış, deprem gerçekten olmuştu. Bu
yadsınamazdı. Bütün radyo kanalları bu haberle çalkalan-
maktaydı. Üstelik depremin merkez üssü Bandırma açık-
larıydı ve şiddeti sekizden fazlaydı. Tsunami gerçekleşmiş,
dalgalar kayıkhaneyi yerle bir etmişti. Her şey, her şey tutu-
yordu. İşte Deniz Kurdu da koyda demirli duruyordu. Yaşa-
dığı o inanılmaz serüven, Batık Kent, İhtiyar Tor, Targo ve
Targa birer düş ürünü olabilir miydi? Ya Gizem ve Çita...
Onları, gidecek yerleri olmadığı için Deniz Kurdu'nda bı-
rakmamış mıydı? Eğer anımsadıkları düş değil de gerçekse,
yine orada olmalılardı.

Adımlarını sıklaştırdı. Bir iki dakika sonra sandalın yanındaydı. Geveze, Ufaklık'taki bu canlanmayı hemen algılamış, "Haydi Kaptan! Serüven peşine! Serüven peşine!" diye bağırmaya başlamıştı. Ufaklık gözleriyle bahçeyi şöyle bir taradı. Minik yine ortalıktan kaybolmuştu. İki parmağını dudaklarına dayayıp o ünlü ıslığı çaldı. Çevresine biraz bakındı. Gelen giden yoktu. Bir daha, bir daha denedi. Yararsızdı. Bunun gelmeye falân niyeti yoktu.

Vazgeçti. Sandalın baş tarafına geçti. Dizlerine kadar suya girene değin onu denize çekti. Sonra kıçtan itti. Kumdan tümüyle kurtarınca da sıçrayıp içine girdi. Hemen kürekleri kavradı. Önce öne doğru eğilip kürekleri suya daldırıyor, sonra bütün gövdesiyle arkaya yatıp çekiyordu. Bu hareketleri büyük bir düzenle, saat gibi tekrarlıyordu. Çektiği her kürekte sandal, Deniz Kurdu'na biraz daha yaklaşıyordu. Heyecandan yüreği küt küt atıyordu. Acaba Gizem'i ve Çita'yı teknede bulabilecek miydi?

İşte, sonunda Deniz Kurdu'na gelmişti. Kürekleri içeri çekip biraz bekledi. Sandal o hızla gitti gitti; burundan tekneye hafifçe bindirdi. Ufaklık hemen ayağa kalkıp başüstüne çıktı. Sandalın ipini, merdiven tutamağına gemici düğümüyle bağladı. Çevik hareketlerle güverteye tıramdı. Ortalıkta hiç kimse gözüküyordu. Kaptan köşküne girdi. Burası da bomboştu. Bir süre sessizce durup aşağıya kulak verdi. Çıt çıkmıyordu. Aslında bu son derece normaldi. Sabaha karşı geldikleri için hâlâ uyuyor olabilirlerdi. Merdivenleri parmak uçlarında inip kamaraya girdi. Yoktu... Hiç kimse yoktu. Demek bütün o yaşadığını sandığı serüven bir düştü, bir hayaldi.

Ufaklık, kendini son derece yorgun hissediyordu. Az önce heyecanla indiği merdivenleri bu kez isteksiz ve bitkin adımlarla çıktı. Yorgun bedenini, bütün ağırlığıyla kaptan koltuğuna bıraktı. Gözlerini kapayıp yolculuğa çıktığı